

LBRIS

We know
books

Mihai Bălăceanu

Și florile de cireș mor

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Se dedică părinților mei
și tuturor celor care m-au încurajat
și au avut încredere în mine.

1

Trecuseră mulți ani de când shinigami părăsiseră Ținuturile de la Răsărit. Numele lor aproape că nu mai era pomenit de nimeni; deveniseră o umbră, o șoaptă, un fir de praf suflat de prima boare a dimineții.

Dintre toate darurile hărăzite oamenilor de zei, uitarea avea, se pare, o importanță mai mare decât putea să-și închipuie cineva. Ea prefăcea durerile și suferințele și amarul vieții în cenușă și risipea apoi această cenușă în cele patru zări. Rezultatul? Fiecare își vedea în continuare de traiul său – agricultorii de orezării, florăresele de Ikebana și piscicultorii de creșterea dragonilor-de-baltă, o specie de pești alungiți și zglobii, cu solzii și înotătoarele în culoarea rubinului, care înfrumusețau piscinele decorative din curtea Palatului Imperial.

Acesta era mersul firesc al lucrurilor și așa va rămâne până când spițele de lemn ale roții vieții vor fi mâncate de carii și se vor frânge, și atunci lumea se va învârti în gol și se va prăbuși în haos.

Mai era cale lungă până la capătul lumii însă, și, oricum, cine și-ar fi bătut capul cu asta? În niciun caz cei doi pescari care se avântaseră în amonte, fiind încrezători că își vor umple barca și burțile cu pește.

– Simți și tu? întrebă pescarul bătrân, pe nepusă masă, adulmecând aerul tomonic ca un Akita.

– Ce să simt? se miră pescarul tânăr.

– Parfumul! Miroase a flori de cireș!

– Pff, fugi de-aici! Suntem în octombrie, cum să miroasă a flori de cireș? Te-ai ramolit de tot?

– Dacă-ți spun! Uite, vâslește într-acolo!

Pescarul bătrân își întinse brațul uscățiv, indicând un punct aflat pe malul drept al râului, care scânteia puternic în lumina soarelui de dimineață. Pe măsură ce barca se apropia de locul indicat, cei doi pescari observară o piatră străveche, cu niște inscripții scrijelite pe ea. Lumina puternică a soarelui și jocul umbrelor, născut de frunzele salciei care străjuiau piatra respectivă, făceau ca inscripțiile să fie imposibil de citit din barcă.

– Oprește puțin aici, te rog. Mă duc să văd ce scrie pe piatră.

Cu o iuțeală necaracteristică vârstei, pescarul bătrân se dădu jos din barcă și se îndreptă spre salcia umbroasă, să afle misterul pietrei străvechi și al parfumului de cireși înfloriți.

Pescarul tânăr clătină din cap, exasperat de curiozitatea de pisică a tovarășului său de pescuit. Îl privi cum se zgâiește la inscripțiile alea fără să priceapă o iotă (își închipui el).

Părea, la rândul lui, o piatră care se holbează la o altă piatră, două elemente ale naturii într-o gravură veche. La un moment dat, își pierdu răbdarea și îl strigă. Degeaba, nu primi răspuns.

– Pff, moșul sigur n-aude.

Îl strigă din nou, de data asta mai tare. Bătrânul îi făcu semn să-l lase în pace. Pescarul tânăr oftă și rămase în barcă privind în gol. După un timp, zâmbi ștregărește. De plictiseală, îi încolți în minte un gând pungăș, o farsă copilărească. Deschise capacul vasului de ceramică unde se afla momeala pentru pești și scoase din el două râme slinoase.

Cu râmele în degete, pescarul tânăr coborî din barcă și merse tiptil pe urmele bătrânului, să nu fie auzit. Când se pomeni cu el răsufându-i în ceafă, pescarul bătrân nici nu tresări. Privea în continuare piatra, ca și cum s-ar fi aflat încă sub imperiul unei vrăji de nedezlegat. Atunci, pescarul tânăr începu să-i gâdile urechea clăpăugă cu râmele sale, de abia stăpânindu-și un hohot de râs.

– Ți-am adus niște cireșe proaspete, nu vrei? Ha, ha, ha!

– Ce... ce vorbești tu acolo? se trezi, în sfârșit, pescarul bătrân și, când dădu să se întoarcă, una dintre râmele atârinate de degetele tânărului aproape că-i intră în nară. Aaah, obrăznicătură ce ești! Când te-oi lua eu de perciuni... Așa te-au învățat ai tăi respectul pentru bătrâni, ai?

Pescarul tânăr aruncă râmele în iarbă și se ținu cu mâinile de burtă de atâta râs. Veselia lui puerilă era contagioasă, așa că nu trecu mult și tovarășul său vârstnic se molipsi și el.

– Gata, te-ai potolit? Vino să-ți arăt ce scrie pe piatră.

Cei doi pescari, redeveniți serioși, stăteau acum unul lângă altul pe malul râului, sub umbra salciei, privind aceeași inscripție:

Tristă în viață

Tristă și în moarte

Aici tace Sakura

– M-am tot gândit la Sakura. Cine a fost, cum a trăit și de ce a suferit atât de mult, încât să-i fie scrijelite în piatră tocmai aceste cuvinte pentru veșnicie, spuse pescarul bătrân pe un ton solemn.

– Deci asta e un mormânt, nu? Să ne rugăm pentru Sakura? Întrebă pescarul tânăr.

– Am făcut-o eu și pentru tine, cât timp mă strigai din barcă ca un boboc de rață neajutorat.

Pescarul tânăr se crispă pentru moment, simțind înțepătura bătrânului, apoi zise:

– Mulțumesc! Și acum, dacă nu cer prea mult, nu crezi că e timpul să ne întoarcem la barcă? Pentru pescuit am venit aici, în primul rând, și cele mai bune ore de prins pește sunt pe cale să se ducă.

– De acord. Hai să ne întoarcem!

O adiere mângâie frunzele salciei, făcându-le să foșnească. Cei doi pescari întoarseră spatele pietrei și se îndreptară spre barcă. De sus, fără ca ei să vadă – și chiar dacă ar fi văzut, probabil că nu ar fi găsit nicio explicație

potrivită pentru asta – albă cu intarsii roz, delicată, mult prea delicată pentru o zi de toamnă, o floare de cireș își sincroniza, în căderea ei, foșnetul cu cel al frunzelor de salcie. Adierea o făcu să adaste preț de câteva clipe în aer, în dreptul pietrei de mormânt, pentru ca apoi să o culce în iarbă – somn de veci lângă somn de veci.

Fluturile își deschise aripile, timid și discret la început, apoi cu larghețe și prietenie, ca în așteptarea unei îmbrățișări. Le avea pictate într-un albastru închis – culoarea cernelii folosite de tatăl Kaguyăi la redactarea documentelor importante. În partea de jos a lor erau desenate două cercuri cafenii, doi ochi de copil.

Kaguya privi în ochii de pe aripile fluturului și între cei doi – fetiță și insectă – se formă o punte pe care doar copilăria, în neprihănirea ei, putea să o treacă. Fluturile se urcă pe arătătorul Kaguyăi, alb și dolofan ca floarea de bumbac, și fetița se îmbujoră de bucurie și strigă cât o țineau plămâni ei necopți:

– Tati, tati, vino să vezi ce flutule flumos am găsit!

Dar strigătul fetiței sperie fluturile și îl făcu să-și ia zborul. Nu se îndepărtă prea mult de Kaguya, totuși, ci rămase să-i dea târcoale, punând paie pe focul poștei ei de joacă. Privit de la depărtare, cuplul fetiță-insectă semăna cu doi spiriduși – unul mic, albastru-cafeniu, altul mai mare,

alb-gălbui (datorită rochiței în care era îmbrăcată Kaguya), zburdând printr-un câmp de lavandă.

– De ce-ai zbulat? Întoalce-te la mine, hi, hi.

Kaguya alerga și țopăia, cu gândul să prindă fluturile, nefiind deloc atentă pe unde calcă. Prin urmare, își agăță rochița în niște măracini, făcând-o ferfeniță și zgâriindu-și coapsa dreaptă. Din rana proaspătă începu să-i picure sânge pe florile de lavandă. Kaguya se trânti în iarbă și izbucni într-un plâns asurzitor. Între timp, partenerul ei de joacă, micul zburător albastru-cafeniu, se făcu nevăzut.

– Kaguya? Kaguya! Acum vin! strigă tatăl ei, negustorul de mătăsuri, din dreptul trăsorii, auzind plânsetul fiicei sale.

Bărbatul își întrerupse pauza de odihnă, lăsându-și deoparte și celelalte gânduri, și alergă în câmp, îngrijorat din pricina copilului.

– Kaguya, fetița tatei! Aici erai! Ce s-a întâmplat?

– Am vlut să plind flutulele și... și m-am zgâliat și mă doale lău! spuse Kaguya printre lacrimi.

– Hai că te face bine tati și trece imediat. Hop-așa! zise negustorul de mătăsuri, luându-și fiica în brațe și pășind cu grijă printre florile de lavandă, care adăposteau sub culorile lor îmbietoare mici plante cu spini păcătoși.

În doi timpi și trei mișcări, tatăl și fiica erau înapoi în trăsură. Tatăl deschise un compartiment unde ținea tot felul de leacuri – necesare, în caz de urgență, pentru orice i s-ar fi întâmplat pe parcursul lungilor sale călătorii prin Ținuturile de la Răsărit – și scoase de-acolo un unguent.

– Au, au, au, au! țipă Kaguya de durere, în momentul în care tatăl ei îi aplică unguentul pe rană.

Kaguya păru dezamăgită de răspunsul laconic al tatălui. Bărbatul sesiză scânteia pe cale să se stingă din ochii ei. Nu voia să o lase să-și încheie călătoria fără un strop de curiozitate și mister, așa că adăugă:

– Însă îți pot spune despre chimonoul de nuntă!

– Daaa! învie Kaguya.

Negustorul de mătăsuri se ridică în picioare, înconjură focul și se așează lângă fetiță, luând-o în brațe.

– Ai văzut vreodată un stol de cocori care plutesc pe cer, la răsărit?

Kaguya făcu ochii mari, încercând să-și amintească o asemenea priveliște, fiecare limbă de foc care dansa în irișii ei semănând cu niște cocori în zbor.

– Nu, tati, de ce?

– Ei, atunci imaginează-ți cerul roșu și oranj al răsăritului, cu mulți cocori plutind pe el, cum coboară pe pământ și se imprimă în fiecare țesătură din chimonoul de nuntă! La fel cum s-au imprimat... (nefericită comparație, dar totuși de efect, gândi) petele de sânge pe rochița ta. Asta va purta la nuntă fiica proprietarilor Castelului Alb, clienții mei de mâine. N-ai cum să uiți așa o apariție! Mireasa va fi o adevărată prințesă – frumoasă și sigură pe ea – la fel cum vei fi și tu când vei crește mare, zâmbi tatăl Kaguyăi și îi atinse năsucul cu vârful degetului.

Fata gănguri și zise pe un ton rugător:

– Și de ce nu-mi alăți și mie chilomoul?

– Chimonoul? A, nu pot, fetița tatei, îmi pare rău. E împachetat și încuiat într-un cufăr care, la rândul lui, e

legat de plafonul trăsुरii, ai văzut. Dacă observă clienții că am umblat la marfa lor, n-o să mă plătească, și atunci tot drumul ăsta lung și anevoios până la Castelul Alb ar fi în zadar. Daaar – și aici tatăl Kaguyăi făcu o pauză, ducându-și mâna la gură să-și acopere un căscat – dacă ești cuminte și te duci în curând la culcare, poate o să ai șansa să o vezi pe mireasă îmbrăcată cu el. Ce zici?

– Nu vleau să melg la culcale, se mâțai Kaguya.

– Ba da, iubita mea, trebuie. Mâine dimineată ne trezim devreme s-o luăm din loc, iar acum am de strâns și de curățat bolurile de sushi și, după aceea, de reparat rochița ta. O să te rog să te schimbi în cămașa de noapte ca să pot umbla în voie la rochița.

Kaguya mai șușoti ceva în contradictoriu – o revoltă mocnită, asemenea jarului rămas în urma focului – dar, în cele din urmă, ascultă de tatăl ei, se schimbă și merse să se culce.

Cântecul greierilor, liniștea nopții și trosnetul lemnului în foc: trei elemente care se amestecă, fierb laolaltă și se topesc într-un elixir pentru suflet. Pentru pacea și bunăstarea lui. Ce-i trebuie unui om mai mult? gândea negustorul de mătăsuri, în timp ce cosea rochia Kaguyăi (petele reușise să i le scoată, tot datorită unuia dintre leacurile lui fermecate, alături de unguentul pentru răni, păstrate în compartimentul trăsुरii). I-ar fi plăcut să țină și elixirul pentru suflet în același compartiment, să bea o gură din el ori de câte ori era nevoie, dar uite că...

O tuse în rafale îi întrerupse șirul gândurilor. Bărbatul nici nu avu timp să pună deoparte acul și așa, să chitească

rochia, le aruncă pe toate în iarbă și se îndepărtă de foc, gășind primul copac de trunchiul căruia să se sprijine. Tusea nu-l slăbea deloc însă. Tot ce-și dorea era să n-o trezească pe Kaguya, să nu apuce să-l vadă în starea asta. De parcă nu era de ajuns cât suferise bietul copil!

Bărbatul desfăcu o batistă albă cu motive florale și o duse la gură. Tusea, acum înăbușită, îl lăsă în cele din urmă. Cu inima strânsă, negustorul de mătasuri depărtă batista și o deschise în lumina lunii. Nicio urmă de sânge. Slăviți fie zeii! își spuse și răsufală ușurat. Mai avea ultimele retușuri de făcut la rochie și, pe urmă, putea merge liniștit să se culce.

Doar că se trezi în toiul nopții – Kaguya dormind buștean lângă el – cu ochii mari, bulbucăți. Nu mai putea să respire. Alarmat, ieși din cort, ocoli grămada de lemne arse (care încă mai fumegau) și urcă pe o pantă, ținându-se cu mâna de piept. Voia să găsească un loc cu aer curat și la o distanță sigură de fiica sa (în cazul în care s-ar fi trezit și ar fi ieșit afară să-l caute). Îl găsi și se întinse pe spate în iarbă. Respira tot mai greu, tot mai sacadat. Nici elixirul pentru suflet nu mai era o soluție!

Atunci, cu ochii larg deschiși, privi stelele. Acolo își văzu soția. Își întoarse din țării chipul alb-luminos spre el și îi zâmbi. Ah, ce dor îi era de ea! Se înălțase mult prea devreme, chiar după ce îi dăduse naștere Kaguyăi. Dar nu mai era mult și o s-o îmbrățișeze din nou. Și, de data asta, îmbrățișarea lor va dăinui pe vecie, în acel loc ferit de constrângerile sângelui și ale cărnii. Simțea asta cu fiecare bătaie a inimii sale, din ce în ce mai firavă, din ce în ce mai stinsă.

Pieptul îi mai zvâcni o singură dată și gata. Cântecul greierilor, liniștea nopții și trosnetul vieții în om.

Ziua următoare nu era urmă de soare sau de alte stele, nici de îmbrățișări celeste. Kaguya se trezi cu ploaia răpăind pe pânza cortului.

– Tati?

Observând absența tatălui, își dădu imediat seama că ceva e în neregulă. Astfel, ieși din cort fără să-i pese că era desculță și îmbrăcată în cămașa de noapte.

– Tati, unde ești? Ai plecat fălă mine?

Un fulger îi arată drumul spre pantă, iar tunetul acoperi cu hărmălaia lui lipsa răspunsurilor.

– Aaa! tresări fetița și își acoperi urechile în momentul tunetului.

Vântul o împinse și el de la spate, așa că, fără voia ei, Kaguya o luă pe ultimul drum al negustorului de mătasuri. Nu dură mult și îl găsi. Batista îi rămăsese pe piept, o cârpă jilavă, nimic mai mult.

– Tati, ce cauți aici? Tlezește-te! Tlebuie să melgem la Castelul Alb!

Dar bărbatul avea ochii deschiși și un început de zâmbet pe chip. Nu părea că doarme, cel puțin nu somnul oamenilor obișnuiți.

– Tati, n-auzi? Tlebuie să melgem la Castelul Alb! Ne așteaptă plințesa să-i ducem chilomoul pentlu nuntă.

În lumina unui nou fulger, creștea tumultul conștientizării că, poate, tatăl Kaguyăi nu mai are de gând să se trezească. Și atunci izbucni tunetul – asurzitor, înspăimântător, de